

IZVJEŠĆE

Okrugli stol s panel raspravom „Energetska tranzicija i dekarbonizacija“

Organizator	Akademija tehničkih znanosti Hrvatske - Odbor za suradnju s gospodarstvom i regionalnu suradnju HATZ-a te Inovacijski centar Nikola Tesla (ICENT)
Datum održavanja	17. ožujka 2026.
Mjesto održavanja	Sveučilište u Zagrebu, Fakultet elektrotehnike i računarstva
Voditelj i moderator	Prof. emer. dr. sc. Nedjeljko Perić

Uvod

Okrugli stol s panel raspravom pod naslovom „Energetska tranzicija i dekarbonizacija“ okupio je predstavnike državne uprave, elektroenergetskog sektora, poslovno-savjetodavne struke i akademske zajednice s ciljem razmatranja ključnih izazova, prioriteta i razvojnih mogućnosti energetske tranzicije Republike Hrvatske u širem europskom i globalnom kontekstu. Rasprava je pokazala da se energetska tranzicija više ne može promatrati samo kao okolišna obveza ili tehnološka promjena, nego kao složen razvojni proces u kojem se moraju istodobno uskladiti sigurnost opskrbe, dekarbonizacija, investicijska provedivost, otpornost sustava i konkurentnost gospodarstva.

U izlaganjima i panel raspravi posebno su se izdvojile teme strateškog planiranja do 2030. i 2040. godine, razvoja mrežne infrastrukture, fleksibilnosti i digitalizacije, globalnih energetske trendova, promjena u strukturi potražnje za električnom energijom, uloge obnovljivih izvora energije, vodika i nuklearne energije, kao i potreba za cjelovitijim sagledavanjem ukupnog troška sustava. Skup je potvrdio da će uspjeh tranzicije ovisiti ne samo o izboru proizvodnih tehnologija, nego i o kvaliteti regulatornog okvira, sposobnosti provedbe, regionalnoj tržišnoj poziciji Hrvatske i uključivanju domaće stručnosti i industrije u buduće projekte.

Skupu je nazočilo preko 50 zainteresiranih sudionika. Interes za skup pokazao je i HTV 1, koji je u središnjem Dnevniku 21. ožujka emitirao tri izjave govornika i panelista.

Ciljevi skupa i kontekst energetske tranzicije

Energetska tranzicija i dekarbonizacija danas predstavljaju jedno od najzahtjevnijih razvojnih pitanja suvremenog društva. Riječ je o procesu koji nadilazi granice klasične sektorske energetike i zahvaća gospodarski razvoj, industrijsku politiku, sigurnost opskrbe, tehnološku modernizaciju i ukupnu otpornost društva. U europskom i globalnom okruženju dodatnu težinu toj temi daju geopolitički poremećaji, rastuća izloženost opskrbnim lancima, osjetljivost cijena energije, ubrzana elektrifikacija te stalni rast potrebe za ulaganjima u mreže, skladištenje energije i fleksibilnost sustava.

Jedna od temeljnih poruka skupa bila je da energetska tranzicija ne može biti vođena samo logikom smanjenja emisija, nego mora istodobno osigurati i sigurnost opskrbe te održivu cijenu energije za gospodarstvo i građane. U tom se smislu tranzicija pokazuje kao trajno traženje ravnoteže između okolišne održivosti, tehničke stabilnosti sustava i gospodarske konkurentnosti. Sudionici su suglasno istaknuli da će uspjeh ovisiti o dugoročnom planiranju, kvaliteti analiza, tehnološki otvorenom pristupu i sposobnosti institucija da strateške ciljeve pretoče u provedive projekte i mjere.

Cilj okruglog stola bio je stoga otvoriti stručan i argumentiran dijalog o tome kako u hrvatskim uvjetima uskladiti dekarbonizaciju, sigurnost opskrbe i konkurentnost te kako energetske prijelaz pretvoriti u razvojnu priliku. Rasprava je pokazala da Hrvatska raspolaže značajnim potencijalima i strateškim instrumentima, ali i da predstoje ključne odluke u vezi s mrežom, investicijama, fleksibilnošću sustava, novim tehnologijama te odnosom između nacionalne politike i europskih razvojnih prioriteta.

Izlaganja predavača i panelista

Predavači i panelisti okruglog stola bili su uvaženi stručnjaci: Željko Krevzelj, dipl. ing., Ministarstvo gospodarstva RH - ravnatelj Uprave za energetiku; Anton Marušić, dipl. ing., HEP

Operator distribucijskog sustava - predsjednik Uprave; Mislav Slade-Šilović, dipl. oec., PwC – direktor za strateško i operativno savjetovanje u jugoistočnoj Europi; Prof. dr. sc. Davor Grgić, Sveučilište u Zagrebu Fakultet elektrotehnike i računarstva; Prof. dr. sc. Alfredo Višković, Sveučilište u Rijeci Tehnički fakultet.

U svome je izlaganju na temu **Glavni ciljevi energetske tranzicije u RH do 2030./2040.** Željko Krevzelj prikazao energetski razvoj Republike Hrvatske u okviru nacionalnih i europskih strateških ciljeva, s posebnim naglaskom na provedbu zelene tranzicije kao jednog od ključnih razvojnih smjerova Hrvatske. Naglasio je da hrvatski pristup počiva na više međusobno povezanih strateških dokumenata, među kojima se posebno izdvajaju Strategija energetskog razvoja RH, Niskouglijčna strategija, Strategija za vodik do 2050. te Integrirani energetski i klimatski plan (NECP) kao najvažniji provedbeni dokument za ostvarenje ciljeva do 2030. godine. Posebno je istaknuto da ažurirani NECP, usvojen 2025., obuhvaća 103 mjere raspoređene kroz pet dimenzija Energetske unije, pri čemu su u središtu dekarbonizacija, energetska učinkovitost, sigurnost opskrbe, razvoj unutarnjeg tržišta te istraživanje, inovacije i konkurentnost.

Krevzelj je posebno naglasio da je jedan od ključnih prioriteta do 2030. godine snažno povećanje proizvodnje električne energije iz obnovljivih izvora, uz paralelno jačanje elektroenergetskog sustava i mreže kao tehničkog preduvjeta za integraciju novih kapaciteta. U tom je okviru značajan prostor posvetio geotermalnoj energiji, ocijenivši da Hrvatska raspolaže iznimno povoljnim geotermalnim potencijalom koji može imati važnu ulogu ne samo u proizvodnji električne energije nego i u toplinarstvu, grijanju gradova i jačanju konkurentnosti poljoprivrede. Jednako tako istaknuta je i uloga vodika kao pokretača niskouglijčnog gospodarstva, osobito u dekarbonizaciji industrije, energetike i prometa, pri čemu su posebno spomenuti Strategija za vodik, LNG terminal na Krku te projekt Dolina vodika Sjeverni Jadran kao elementi budućeg regionalnog lanca vrijednosti.

Važan dio izlaganja odnosio se i na nuklearnu energiju. Krevzelj je naglasio da Hrvatska nuklearnu energiju promatra kao dio šireg niskouglijčnog i stabilnog energetskog miksa, u kombinaciji s obnovljivim izvorima, pri čemu je podsjetio na suvlasništvo Hrvatske u NE Krško i na aktivnosti povezane s razmatranjem novih nuklearnih opcija, osobito malih modularnih reaktora. U tom su kontekstu spomenute studije izvodljivosti, sigurnosne analize, procjene lokacija i priprema zakonodavnog okvira za civilno korištenje nuklearne energije. Zaključno, izlaganje je pokazalo da Hrvatska energetsku tranziciju ne promatra samo kao okolišnu obvezu, nego i kao razvojnu priliku koja traži velika ulaganja, regulatornu spremnost i dugoročno planiranje, pri čemu važnu ulogu imaju i EU fondovi namijenjeni modernizaciji infrastrukture, LNG sustavu, vodik, geotermalnim projektima, baterijskim sustavima i pametnim mrežama.

Anton Marušić prikazao je kroz svoje predavanje na temu **Distribucija u energetskej tranziciji** distribucijsku mrežu kao jedno od ključnih mjesta na kojem se energetska tranzicija danas najizravnije odvija. Njegovo izlaganje bilo je izrazito operativno i podatkovno utemeljeno, s naglaskom na stvarne promjene koje u distribucijskom sustavu nastaju uslijed ubrzanog rasta distribuiranih izvora energije. Posebno je ukazao na dinamiku priključenja novih proizvodnih postrojenja na distribucijsku mrežu, njihovu prostornu raspodjelu i naponske razine priključaka, pokazujući kako distribucijska mreža sve snažnije prelazi iz uloge pasivne infrastrukture u aktivan i dinamičan dio elektroenergetskog sustava.

Važan dio izlaganja odnosio se na promjenu tokova energije. Marušić je pokazao da se tradicionalni jednosmjerni model opskrbe električnom energijom ubrzano zamjenjuje aktivnom mrežom s dvosmjernim tokovima, pri čemu sve veći broj sunčanih elektrana i drugih distribuiranih izvora mijenja odnose između distribucijske i prijenosne mreže. To je posebno vidljivo na sučelju TSO/DSO, gdje su u posljednjim godinama zabilježene izražene promjene u preuzetim i predanim vršnim snagama. Takav razvoj mreži daje novu upravljačku i stabilizacijsku ulogu, ali istodobno otvara i niz tehničkih zahtjeva koje više nije moguće rješavati klasičnim pristupima.

Poseban naglasak stavljen je na osjetljivost sustava na intermitentnost meteoroloških prilika, odnosno na činjenicu da proizvodnja iz obnovljivih izvora u velikoj mjeri ovisi o vremenskim uvjetima. U tom je kontekstu Marušić ukazao na tehničke izazove povezane s naponskim prilikama, prihvatom novih elektrana i stvarnim kapacitetom mreže za integraciju novih izvora, odnosno na pitanje *hosting capacity*. Kao jedan od ključnih odgovora na te izazove izdvojio je fleksibilnost sustava – tehničku, operativnu i upravljačku – bez koje nije moguć nastavak novog vala rasta elektrana na distribucijskoj mreži.

Završni dio izlaganja bio je posvećen digitalnoj transformaciji. Marušić je naglasio da se odgovor na nove izazove ne može temeljiti samo na jačanju fizičke infrastrukture, nego i na implementaciji naprednih sustava upravljanja te razvoju namjenskih procesnih aplikacija. Digitalizacija distribucijskog sustava, uz oslonac na podatke, automatizaciju i specijalizirane alate za vođenje mreže, prikazana je kao ključan smjer modernizacije HEP ODS-a. Njegovo je izlaganje jasno pokazalo da uspješna energetska tranzicija ne ovisi samo o rastu obnovljivih izvora, nego jednako tako o sposobnosti distribucijske mreže da taj rast prihvati, uravnoteži i tehnički pouzdano vodi.

Mislav Slade-Šilović je predavanjem na temu ***Globalni energetske trendovi*** prikazao energetske tranzicije kao proces koji se više ne može razumjeti samo kroz klimatske ciljeve i rast obnovljivih izvora, nego kao spoj sigurnosnih, gospodarskih, tehnoloških i investicijskih pitanja. Posebno je naglasio da se tranzicija odvija u vremenu smanjenog povjerenja u gospodarski rast, pojačanih geopolitičkih rizika i rekordno visokih globalnih emisija CO₂. Iako obnovljivi izvori nastavljaju snažno rasti i preuzimati sve veću ulogu u elektroenergetici, sama dinamika njihove ekspanzije još nije dovoljna da osigura cjelovitu i stabilnu dekarbonizaciju.

Jedna od središnjih poruka njegova izlaganja bila je da se energetska sigurnost ponovno vratila među najviše strateške prioritete. Pokazao je da različite regije svijeta razvijaju različite pristupe: SAD se oslanja na domaću proizvodnju nafte i plina uz diverzifikaciju portfelja, Kina snažno ulaže u obnovljive izvore, pohranu i mreže uz zadržavanje ugljena, a Europa smanjuje ovisnost o fosilnim gorivima kroz elektrifikaciju i širenje obnovljivih izvora. Istodobno je upozorio da su trgovinske barijere za zelene tehnologije snažno porasle, što dodatno pojačava važnost energetske sigurnosti i strateške autonomije.

Slade-Šilović je posebno istaknuo da je javna potpora energetske tranzicije oslabila pod utjecajem viših cijena energije, pri čemu ekonomija i sigurnost sve više potiskuju održivost na ljestvici političkih prioriteta. Upozorio je i na strukturne promjene potražnje za električnom energijom, naglasivši da će industrija ostati glavni pokretač rasta, dok podatkovni centri, potaknuti razvojem umjetne inteligencije i digitalne infrastrukture, postaju sve značajniji novi potrošači električne energije. Time raste potreba za stabilnim izvorima, ulaganjima u mreže i fleksibilnost sustava.

U tom je kontekstu naglasio da se prirodni plin i nuklearna energija ponovno vraćaju u fokus kao važni elementi sigurnosti opskrbe i stabilnosti sustava, dok se mali modularni reaktori sve češće promatraju kao potencijalna buduća opcija, ali uz još uvijek otvorena pitanja tehnološke zrelosti, standardizacije, opskrbnih lanaca i operativnih sposobnosti. Uz to je istaknuo da potražnja za LNG-om ostaje snažna, a dugoročne projekcije potražnje za naftom i plinom ostaju neizvjesne. Posebno je upozorio i na različite putanje troškova tranzicijskih tehnologija: dok su solar, vjetar i baterije snažno pojeftinili, troškovne projekcije za zeleni vodik, CCUS i neke druge tehnologije rastu. Završno je naglasio da će golema ulaganja u energetska infrastrukturu, osobito mreže, zahtijevati nove pristupe financiranju, snažnije upravljanje troškom sustava i mnogo bržu provedbu dozvola i projekata.

Prof. dr. sc. Davor Grgić izložio je temu ***Moguća uloga nuklearne energije u proizvodnji električne energije u RH*** te razmotrio moguću ulogu nuklearne energije u budućem elektroenergetskom miksu Republike Hrvatske, polazeći od dvaju temeljnih zahtjeva: dekarbonizacije i sigurnosti opskrbe. Istaknuo je da su obnovljivi izvori prirodan i dominantan smjer razvoja, ali da zbog svoje varijabilnosti ne mogu sami osigurati potpunu stabilnost sustava. U tom je kontekstu naglasio da dio proizvodnje treba ostati iz izvora koji mogu raditi na zahtjev, a nuklearna energija upravo je takav izvor s ugljičnim otiskom usporedivim s obnovljivim izvorima. Posebno je pokazao da je izbor energetske miksa u velikoj mjeri stvar strateške odluke svake zemlje, što potvrđuju vrlo različiti primjeri nacionalnih miksova u Europi i svijetu.

Grgić je osobito naglasio komplementarnost nuklearne energije i obnovljivih izvora. Istaknuo je da nuklearne elektrane raspolažu visokim faktorom opterećenja, malim prostornim zahtjevima i velikom pogodnošću za opskrbu velikih gradova i industrijskih potrošača, dok obnovljivi izvori traže dodatna ulaganja u fleksibilnost, mrežu i pohranu energije. U tom je okviru prikazao i rezultate preliminarne analize baterijskih spremnika, pokazujući da oni mogu učinkovito ublažiti lokalna zagušenja i pomoći integraciji OIE, ali ne mogu dugoročno zamijeniti ključna mrežna ulaganja. Time je jasno istaknuo da stabilan budući sustav traži kombinaciju mrežnog jačanja, skladištenja i pažljivo odabranih proizvodnih tehnologija.

Značajan dio izlaganja bio je posvećen malim modularnim reaktorima. Grgić ih je prikazao kao tehnologiju koja može ponuditi manja početna ulaganja, kraće vrijeme izgradnje, veću modularnost, višu pogonsku fleksibilnost i širu primjenu – od proizvodnje električne energije do grijanja, procesne topline, proizvodnje vodika i napajanja podatkovnih centara. Istodobno je naglasio da SMR-ovi i dalje otvaraju pitanja cijene, standardizacije, licenciranja i tehnološke zrelosti te ih treba promatrati trezveno i analitički, a ne kroz nekritična očekivanja. Posebno je ukazao na važnost lokacije, priključka na mrežu, pouzdanosti hlađenja, seizmičnosti i drugih sigurnosnih parametara, ističući da priprema lokacije može biti jedan od presudnih čimbenika za eventualnu buduću realizaciju projekta.

Zaključno, Grgić je istaknuo da se odluke o ulozi nuklearne energije u Hrvatskoj ne bi smjele donositi samo na temelju jediničnog troška proizvodnje električne energije, nego na temelju ukupnog troška sustava i sigurnosti opskrbe. Kao nužne sljedeće korake naveo je potvrdu zakonodavnog okvira za mirnodopsko korištenje nuklearne energije, funkcionalno regulatorno tijelo, osvježavanje podataka za izbor preferentne lokacije, izbor tehnologije i strateškog partnera, uključivanje domaće industrije te ulaganja u edukaciju i okupljanje stručnih kadrova. Njegovo je izlaganje tako nuklearnu energiju postavilo ne kao ideološko pitanje, nego kao

ozbiljnu dugoročnu opciju koju treba razmatrati kroz prizmu tehničke izvedivosti, sigurnosti, ekonomike i funkcije u cjelovitom energetske sustavu Republike Hrvatske.

Predavanjem na temu ***Status energetske tranzicije – načela za sigurnost i konkurentnost*** prof. dr. sc. **Alfredo Višković** prikazao je energetske tranziciju kao složen i višedimenzionalan proces u kojem se ne smije promatrati samo smanjenje emisija, nego istodobno i energetska sigurnost te konkurentnost gospodarstva. Već na početku izlaganja naglasio je temeljnu poruku da nema sigurnosti bez energetske sigurnosti, upozorivši na geopolitičke poremećaje, povećanje fizičkih i kibernetičkih prijetnji, prekide lanaca opskrbe gorivima i tehnologijom, nestabilne cijene i rastuće klimatske troškove. U tom je okviru istaknuo i novo europsko razmišljanje prema kojem ulaganja u energetske učinkovitost, elektrifikaciju, digitalizaciju, fleksibilnost, decentralizirane sustave i domaću proizvodnju tehnologija zapravo predstavljaju ulaganja u sigurnost Europe.

Središnji koncept njegova izlaganja bio je da se problem energetske tranzicije često pogrešno definira ako se promatra samo kroz jednu dimenziju. Višković je stoga naglasio potrebu trajnog traženja ravnoteže između triju povezanih ciljeva: energetske sigurnosti, dekarbonizacije i okolišne održivosti sustava te konkurentnosti. Upozorio je da ne postoji univerzalno optimalan energetske miks koji bi vrijedio za sve zemlje, nego svaka država mora polaziti od vlastitih resursa, strukture sustava, institucionalnih kapaciteta i razvojnih ciljeva. Posebno je istaknuo da je za procjenu adekvatnosti i fleksibilnosti sustava potrebno holističko modeliranje, jer izolirano promatranje elektroenergetskog sustava može dovesti do obmanjujućih zaključaka i nepotrebnih ulaganja.

Značajan dio izlaganja odnosio se na fleksibilnost, međusobne veze i rezervne kapacitete. Višković je naglasio da sustavi s visokim udjelom varijabilnih obnovljivih izvora ili velikim udjelom nuklearne proizvodnje zahtijevaju kombinaciju različitih mjera fleksibilnosti: skladištenje, interkonekcije, pametne mreže, odgovor na potražnju i rezervnu proizvodnju. Posebno je upozorio na važnost snažnih prekograničnih veza, ali i na potrebu pravednog upravljanja njima, jer interkonekcije ne donose samo koristi nego i moguću izloženost promjenama cijena i regionalnim tržišnim poremećajima. U tom je kontekstu otvorio i pitanje cjenovnih regija u jugoistočnoj Europi, pokazujući da će regionalni tokovi električne energije i korelacija cijena sve snažnije oblikovati uvjete razvoja obnovljivih izvora u Hrvatskoj i susjedstvu.

U završnom dijelu izlaganja Višković je naglasio da složeni elektroenergetski sustavi, zbog svoje kapitalne intenzivnosti, međusobne povezanosti i dugih rokova razvoja, traže programsku i sustavnu viziju razvoja do 2050. godine. Posebno je istaknuo da su baterije zrela tehnologija za kratkoročno skladištenje, dok su reverzibilne hidroelektrane jedino konsolidirano i skalabilno rješenje za srednjoročnu i dugoročnu sigurnost sustava. Uz ubrzani razvoj fotonaponskih sustava, kopnenih vjetroelektrana, baterija i reverzibilnih hidroelektrana, kao strukturna dugoročna rješenja naveo je i pučinske vjetroelektrane, novu nuklearnu energiju i CCS. Zaključno je poručio da tranzicija može biti uspješna samo ako se vodi kroz koordiniran razvoj tehnologija, procjenu optimalne kombinacije prema brzini primjene, trošku sustava, otpornosti i koristi za zemlju te redovitu rekalkulaciju prioriteta.

Zaključci skupa i panel rasprave

Panel rasprava potvrdila je da među sudionicima postoji visoka razina suglasja o tome da je energetska tranzicija nužna i da dekarbonizacija predstavlja nezaobilazan razvojni smjer Republike Hrvatske. Međutim, jednako je jasno istaknuto da brzina i uspjeh tranzicije neće ovisiti samo o ambiciji ciljeva, nego prije svega o sposobnosti države i sustava da te ciljeve pretvori u provedive, investicijski održive i tehnički stabilne politike. U raspravi je više puta naglašeno da se dekarbonizacija, sigurnost opskrbe, priuštivost energije i konkurentnost gospodarstva ne smiju promatrati kao međusobno isključivi ciljevi, nego kao elementi koje treba voditi u ravnoteži.

Kao jedno od glavnih provedbenih uskih grla izdvojeni su mrežna ograničenja, sporost administrativnih i postupaka izdavanja dozvola, potreba za dodatnim ulaganjima u fleksibilnost i skladištenje energije te nedovoljno brzo prilagođavanje regulatornog okvira novim uvjetima. Rasprava je pokazala da distribucijska mreža postaje središnje mjesto tranzicije, jer upravo ona mora prihvatiti rast distribuiranih izvora, aktivnih korisnika, baterijskih sustava i novih oblika potrošnje. Taj trend ipak ne smije podcijeniti važnost prijenosnog sustava jer bi to vodilo na fragmentiranost mreže i dugoročno suboptimalno korištenje resursa obnovljivih izvora energije. Eventualna gradnja nuklearnih elektrana isto je tako direktno vezana za stanje prijenosnog sustava. Uzevši sve to u obzir, ulaganja u elektroenergetski sustav, digitalizaciju i upravljačke sposobnosti više nisu pomoćna, nego temeljna pretpostavka cijele energetske tranzicije.

Posebno je snažno odjeknula poruka da se buduće odluke ne smiju temeljiti samo na parcijalnom pogledu na cijenu pojedinih tehnologija (LCOE), nego na ukupnom trošku sustava. U tom su smislu istaknuti troškovi mreže, rezervi, balansiranja, fleksibilnosti i sigurnosti opskrbe kao elementi bez kojih nije moguće realno procijeniti održivost pojedinih razvojnih putova. Ujedno je zaključeno da tehnološki otvoren pristup ostaje nužan: intermitentni obnovljivi izvori, geotermalna energija, vodik, baterijski sustavi, reverzibilne hidroelektrane, prirodni plin, CCS i nuklearna energija moraju se promatrati kao dio šire analize uloge svake tehnologije u sustavu.

Rasprava je također pokazala da se nuklearna energija sve ozbiljnije pojavljuje kao dugoročna strateška opcija, osobito u kontekstu sigurnosti opskrbe, stabilnosti sustava i potrebe za niskougličnom baznom energijom. Istodobno je naglašeno da takva opcija zahtijeva regulatornu spremnost, detaljne sigurnosne i ekonomske analize, odgovarajuću pripremu lokacija i dugoročnu političku dosljednost. Zaključno, više sudionika upozorilo je da energetska tranzicija neće biti strateški dovoljna ako se svede samo na prilagodbu vanjskim obvezama i uvoz opreme, nego mora postati i prilika za razvoj domaće stručnosti, industrije i inovacija.

Ključne poruke skupa

- Hrvatska mora energetske tranzicije voditi kao cjelovit razvojni projekt, a ne kao parcijalnu sektorsku prilagodbu. Dekarbonizacija jest nužan smjer, ali njezina provedba mora biti usklađena sa sigurnošću opskrbe, priuštivošću energije i konkurentnošću gospodarstva.
- Budućnost energetskog sustava neće ovisiti samo o novim proizvodnim kapacitetima, nego jednako tako o mreži, fleksibilnosti, digitalizaciji i kvaliteti upravljanja sustavom.

Distribucijska i prijenosna infrastruktura postaju ključna mjesta uspjeha ili neuspjeha tranzicije.

- Za Hrvatsku je presudno ubrzati provedbu, a ne samo povećavati ambiciju ciljeva. Bez jasnog regulatornog okvira, kraćih procedura, kvalitetnog investicijskog okruženja i dugoročnog planiranja tranzicija može ostati sporija i skuplja nego što je potrebno.
- Skup je potvrdio potrebu za tehnološki otvorenim pristupom, uključujući ozbiljno i argumentirano promišljanje svih opcija budućeg energetskeg miksa, pa tako i obnovljivih izvora energije, vodika, reverzibilnih hidroelektrana, CCS-a i nuklearne energije kao moguće dugoročne strateške opcije.
- Jedna od najvažnijih završnih poruka skupa jest da energetska tranzicija mora postati i prilika za razvoj domaće stručnosti, industrije i inovacija. Samo tako ona može biti ne samo ekološki opravdana, nego i gospodarski korisna te društveno održiva.

U Zagrebu, 23. ožujka 2026.

Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić,

predsjedatelj Odbora za suradnju s gospodarstvom i regionalnu suradnju' HATZ-a

Napomena:

Sve pdf prezentacije predavača ovoga okruglog stola nalaze se na mrežnim stranicama HATZ- a i ICENT-a